

El dilema de la CUP: del sí «crític» a la «pinça al nas»

«Avançar cap a la nova república d'una manera en la qual no et trobes còmode o ajornar la revolució que per primera vegada és a tocar dels dits?»

Independentment de la proximitat ideològica, la irrupció de la CUP ha suposat una alenada d'aire fresc a la política catalana, i més, si ho comparem amb l'arribada d'altres forces de la nova política?. Ho hem vist per exemple amb rotació de càrrecs públics per la via dels fets i no pas de les declaracions d'intencions. Quin altre partit hauria sigut capaç de no repetir el seu candidat al Parlament quan apareix al baròmetre del CEO com el més valorat del país?

Això contrasta amb altres suposats pioners de la nova política, que beuen dels moviments socials horitzontals i que posen la cara dels candidats a la papereta o que, per exemple, són capaços d'abandonar una regidoria de districte cinc mesos després d'arribar-hi per optar a ser diputat a les Corts*.

Aquest estil diferent va portar la CUP a sorprendre'ns en una de les primeres votacions de la passada legislatura. La CUP en el debat sobre la declaració de sobirania va optar per un sí crític que va concretar en un vot afirmatiu i 2 abstencions. Amb aquesta decisió va marcar perfil propi però no li va estalviar crítiques externes i internes. Entre altres coses, si era un sí crític, perquè hi havia només un Sí? No n'hi hagués pogut haver 2?. Més endavant va anar agafant-li gust a adjectivar les votacions i va arribar a l'abstenció incrèdula quan el març del 2013 es debatia una moció del PSC pel dret a decidir.

Ara, degut a una carambola de 500 vots a Girona que van caure a la banda de CSQEP en comptes de Junts pel Sí, la CUP té la clau de la investidura i per tant de la legislatura i molt probablement d'acabar de cop amb el "processisme" i accelerar la creació de la nova república. Gran dilema i no pas senzill de resoldre. Avançar cap a la nova república d'una manera en la qual no et trobes còmode o ajornar, vés a saber fins quan, la revolució que per primera vegada és a tocar dels dits?

Per decidir-ho, convocaran una assemblea extraordinària per deliberar. Assemblees obertes als entorns propers de difícil logística i no exemptes de dificultats. Com escoltar els nous electors de la CUP, aquells que no estan vinculats a les organitzacions properes i que no tenen el costum d'assistir a assemblees els vespres? Com obrir el debat a la ciutadania sense que s'infiltrin votants de Junts pel Sí que assegurin haver-ho fet per la CUP?

I sobretot, que passaria si en aquesta assemblea o assemblees al voltant d'un 20% dels assistents s'expressés a favor d'investir Artur Mas amb condicions i un 80% demanés abstenir-se? Què farien aleshores? S'abstindrien tots 10 diputats o podrien arribar a fer un 8 abstencions contundents? i dos Sí amb la pinça al nas?. Cal recordar que amb 8 abstencions i 2 vots a favor, la investidura es desencallaria.

Si la coherència fos el valor suprem, tan coherent seria no investir Artur Mas si aquesta és la voluntat majoritària dels teus electors com també repartir el vot si es donés el cas. Si la CUP acabés afavorint l'elecció de Mas, les befes de la suposada esquerra coherent (aquella de les cares a les paperetes i que abandona les regidories de districte) serien molt crues però durarien poc. Ben aviat, amb un president inhabilitat pel Tribunal Constitucional tindríem un nou debat sobre si elegir-ne un altre o bé desobeir globalment i entrar de cop i sense mesos de transició en el procés revolucionari.

* Molt ànims al teixit associatiu del Districte de Gràcia de Barcelona que haurà de tornar a presentar-se al nou regidor... i és que això de cuidar les relacions institucionals no és pas fàcil!